

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Α. Ε. ΜΑΥΡΟΣ

Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς δεκαταυ-
ραίας εἰς τὸν ὁ-
δὸν Παιδείας καὶ
Γερμανίας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΚΛΥΡΟΤΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἰσπανία δρ. κ. 8	Τὸ φίλημα, διήγημα (μετὰ εἰκόνα).—Μία σκηνὴ ἐν Παραδείσῳ, ὑπὸ Χ. Καρμιτσιῆ.—Οἱ Ἕλληνες ζωγράφοι καὶ αἱ κυριώτεραι αὐτῶν εἰκόνας.—Τὸ στίγμα τῆς Ἀγγλίας.—Ποικίλα.—Ποίησις ἢ Ἐπιγράμματα, ὑπὸ Ἀλ. Παράσχου.—Γνωμικά.—Τοῖς Ἀναγνωσταῖς.—Εἰδοποιήσις.	Ἐν Ἀθήναις. Λεπτ. 10
» » ἔξωκτ. » » 5		» ταῖς ἑπαρχίαις . . . » 15
» ταῖς ἑπαρχ. ἑσθίαις » » 10		» τῶν ἑξωτερικῶν. . . » 25
» » ἑξωκτ. » » 6		
» ἑξωτερικῶν ἑσθίαις γρ. 15		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

Ὁ Γεώργιος, ἂν ἀποθάνω, τὰ φίλημάτ' σου θὰ μὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ. FRÉDÉRIC SOULIÉ

Τὸ 17... εἰς Θόλωσαν, μεταξύ τοῦ κ. Γαράν καὶ τῆς οἰκογενείας Δελαφράιλ συνδέθη σχέσηις τοσοῦτον στενὴ ὥστε πᾶς τις ἐδικαιούτο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἔβλεπον συνδεθῆναι λίαν προσεγγίως καὶ δι' ἐγγυμίας. Τῶνόντι ὁ κ. Γαράν, λογαγιὰ τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τῷ συντάγματι τοῦ... ἦτο νεανίας κομψότατος, τιμῶν τὰς ἐπιτιμίας του ἐν ταῖς μάχαις ἐν ταῖς ἐπιθεωρήσεσι καὶ ἐν τῷ χορῷ ὁμιλῶν εὐκόλως καὶ οὐδέποτε περιεαυτοῦ, ἐκπληρῶν τὰ καθήκοντά του ἀλλίως ἐκείνων οἵτινες εἰς τοῦτο κατατίθενται περισσώτερον, περὶ αὐτοῦ ὡς ἄνθρωπος μὲ πνεῦμα, καὶ

ἐπὶ πᾶσι περηνισμένους ὡς ἐξαιρετος εὐπατρίδης ἐν πόλει ὅπου μετὰ διακοσίων ἐτῶν εὐγένειαν εἶναι τις ἀκόμη νεογενής. Ἀπ' ἐτέρου ὁ κ. Δελαφράιλ ἦτο σοβαρὸς καὶ ἀκέραιος δικαστικὸς ἄρχων. Γεννηθεὶς μετὰ πνεύματος δειλοῦ καὶ ψυχῆς εὐθείας, οὐδαμῶς θὰ ἐπέτρεπε νὰ μεταβληθῆ ἔστω καὶ συλλαβὴ τοῦ βασιμωστικῆς κώδικος τὸν ὅποιον εἶχε διδαχθῆ, καὶ οὐδέποτε ἐβασάνισε κανένα. Πλὴν τούτου εἶχε τρόπον ἐξαιρετικόν καὶ οὐδέποτε ὠμίλει ἐν τῷ κόσμῳ περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ δικαστηρίου, μήτε ἐν τῷ δικαστηρίῳ περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κόσμου. Ἦτο γῆρος, καὶ μίαν μόνην εἶχε θυγατέρα, ἣτις ἐκαλεῖτο Κλημεντία. Ἡ δεσποινὴς Δελαφράιλ εἶχεν ἀνάστημα τέλειον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁ-

ποῖα καλοῦνται ὡραίων γυναικῶν ἀναστήματα, ἔστω καὶ ὅταν αὐταὶ ἦναι ἄσχημοι. Ἀλλὰ πολὺ ἀπέχετο τοῦ τοιοῦτου ἢ Κλημεντία, καθότι εἶχε πρόσωπον τοσοῦτον καθαρὸν καὶ χαριέσσης καλλονῆς ὥστε βλέπων τις αὐτὴν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὴν καλλονὴν τοῦ σώματος, καὶ νὰ συγκεφαλαιώσῃ ὅλην τὴν σωματικὴν χάριτα ὁμῶν περὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης μορφῆς. Ὅλοι αἱ ἐξωτερικαὶ συμφωνίαι ἐφαινότο ἐξασφαλίζουσαι τὸν γάμον τοῦ κ. Γαράν μετὰ τῆς δεσποινίδος Δελαφράιλ· κατάστασιν καὶ καταγωγὴν εἶχον ὁμοίαν, καὶ ἡ ἡλικία των ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀνάλογος. Εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁμιλοῦμεν, ἡ Κλημεντία ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ ὁ Γεώργιος, τοῦτο ἦτο τὸ βαπτιστικὸν ἄνα-

μα τοῦ κ. Γαράν, ἦτο εἰκοσιπέντε.

Ἐν τούτοις γυναῖκες τινες, ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἀξιοῦσιν ὅτι ἔχουσι λεπτόν πνεῦμα, ἐβεβαίουν ὅτι μεταξύ τῶν νέων τούτων ὑπῆρχον διαφοραὶ γνώμης καὶ αἰσθημάτων αἰτινες θὰ ἐπέφερον ῥῆξιν τινα πρὸ τοῦ γάμου. Ἡ μεγάλη δυστυχία βραδύτερον. Ἐλεγον ὅτι ὁ ἥπιος χαρακτήρ τοῦ Γεωργίου δὲν θὰ συνεδιδάξεται καλῶς μὲ τὸ ὀρμητικὸν τῆς ψυχῆς τῆς Κλημεντίας· ὅτι θὰ συνέβαινε βεβαίως ὥστε ὁ μεμετοχημένος καὶ ἐπιφυλακτικὸς κ. Γαράν νὰ προσεβάλλετο ἐνίοτε ἐκ τῆς πολμηρότητος τῶν λόγων τῆς δεσποινίδος Δελαφάιλ, καὶ συχνάκις ἐκ τῆς λήθης τῆς μετριόφρονος εὐκοσμίας ἥτις φαίνεται ὡς καθήκον καὶ ἥτις εἶναι ἡ πρωτίστη τῶν ἐρωτηρηθῶν τῆς γυναικός. Ἄλλ' ἐκεῖναι αἰτινες ἐπίστευον ὅτι κατὰ βάθος ἐξήτασαν τοὺς δύο τούτους χαρακτήρας εἶχον σταματήσει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ δὲν εἶχον μαντεύσει ὅτι ὁ Γεώργιος ἦτο ἡ περιπαθὴς ψυχὴ καὶ τὸ φλογερὸν πνεῦμα, ἡ δὲ Κλημεντία τὸ δειλὸν πνεῦμα καὶ ἡ ὑποταξαμένη ψυχὴ.

Ἐν τούτοις καλῶς εἶχον κρίνει εἰποῦσαι ὅτι ὁ γάμος τῶν ἤθελε τελεσθῆ ἐντός ὀλίγου. Ἦδη, τῶντι, ὁ κ. Γαράν εἶχον ἀποταθῆ πρὸς τὸν κ. Δελαφάιλ καὶ εἶχε γίνεαι δεκτός. Ὁ Γεώργιος εἶχον ἤδη ὡσαύτως ὅλα τὰ δικαιώματα μέλλοντος συζύγου· κατὰ πᾶσαν κυριακὴν, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἄφινεν εἰς τὸν ὑπολογαγόν του τὴν φροντίδα νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν λόγον ἐκ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἤρχετο νὰ χαιρετίσῃ εἰς τὸ στασιδίον τῶν τὸν κ. Δελαφάιλ καὶ τὴν Κλημεντίαν, ἥτις ἐλάμβανε τὸν βραχίονά του, καὶ ἐξήρχοντο οἰκογενειακῶς νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὸν περίβολον. Ἰπῆρχέ τι χάριεν καὶ σοβαρὸν εἰς τὸν βλέποντα αὐτοὺς τοιουτοτρόπως ἠνωμένους. Ἐρως ἐνάρετος εἰς δύο ἀγνάς ψυχάς, συννοούμενος μετὰ κάλλους τοσαύτον θελκτικῶν νεαρὰ κόρη, σχεδὸν παιδίσκη, σπριζομένη μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ πατρὸς τῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίσκου ὡσαύτως, ἀλλ' ἤδη δικακερμένον καὶ ἀξίου νὰ ἐγγυηθῆ τὴν εὐδαιμονίαν γυναικός, ἰδοὺ ὠραῖον θέαμα, ἀρμονία ἐξ ἐκείνων αἰτινες ὑψοῦσι τὴν ἀνθρωπότητα καὶ παραμυθαῖσιν αὐτὴν διὰ τὰς ἀθλιότητάς τῆς ἦτο εἰκὼν αἰδήμων καὶ παθητικῆ τὴν ὁποῖαν ὄλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπεζήτουν καὶ τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυον ἀλλήλοις εἰς τὰς οἰκογενεῖας χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ ἐλπίσωσι δι' ἐαυτοὺς τοιαύτην. Ὁ γάμος λοιπὸν περιεμένετο ὡς πανήγυρις τῆς πόλεως.

Βεβαίως περὶ τῆς συγκατανεύσεως τοῦ κ. Δελαφάιλ, βεβαίως περὶ τοῦ ἐρωτος τῆς Κλημεντίας, ἂν καὶ αὕτη

ἐκ δειλίας δὲν εἶχεν ἐκφρασθῆ, ὁ Γεώργιος ἤτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς μητρός του, ἥτις διέμενεν εἰς Παρισίους. ὅταν περισπαιτικὸν τι, τὸ ἀθλιώτερον ἐξ ὧν δύνανται νὰ καταστρέψωσι τὴν εὐδαιμονίαν ἀνθρώπου, διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ πέμποντος τὸ σύνταγμα. . . εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπῆλθεν ἀνατρέψαν ὅλας τὰς ἐλπίδας του καὶ καταστρέψαν τὴν τελείαν ἐκείνην ἔνωσιν.

Πρωτὰν τινὰ, πολὺ πρὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐσυνείθιζε νὰ παρουσιάζεται, ὁ κ. Γαράν ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Δελαφάιλ καὶ ἀναγγέλλει τὴν κεραυνόβολον ταύτην εἰδήσιν. Ἡ θλίψις τοῦ Γεωργίου ἦτο ἀμείωτος· ἡ τῆς Κλημεντίας ὑπῆρξε σκληρὰ καὶ βραθεῖα· καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δελαφάιλ ἔμεινεν ὡς κεραυνόβλητος. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην παραφοράν, προσεπάθησαν νὰ ἐξεύρωσι μέσον τι ὅπως ἀποφύγωσι τὴν φοβεράν ταύτην συμφορὰν. Ὁ Γεώργιος εἶπε νὰ σπεύσωσι τὸν γάμον καὶ ἐζήτησε νὰ παραλάβῃ μεθ' ἐαυτοῦ τὴν Κλημεντίαν ἂν αὕτη συγκατετίθετο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ κ. Δελαφάιλ ὄμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἀποχωρισθῆ τὸσον αἰφνιδίως ἀπὸ τὴν θυγατέρα του, καὶ νὰ τὴν στείλῃ τὸσον νέαν χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς πατρίδος του, εἰς κλίμα τὸ ὁποῖον ἐνομιζέτο τότε θανατηφόρον, ἐκτεθειμένην εἰς τὸν θάνατον ἐαυτῆς ἢ τοῦ συζύγου τῆς, ἀνευ ἀσύλου καὶ ἀνευ προστασίας. Ὁ Γεώργιος ἤθελεν ἐπίσης νὰ δώσῃ τὴν παραιτήσιν του καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σταδίον του· ἀλλ' ὁ κ. Δελαφάιλ ῥητῶς εἶπεν ὅτι ἐθεώρει τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ νεανίου ὡς καθαρὰν τρέλαν, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι θὰ ἐθεώρει ἐαυτὸν ὑπεύθυνον πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Γαράν διὰ τοιαύτην ἀπόφασιν. Τέλος ὁ Γεώργιος ἀπεπειράθη, ὡς τελευταίαν ἐλπίδα, νὰ πείσῃ τὸν αὐστηρὸν ἄρχοντα νὰ τῷ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του καὶ νὰ τὴν ἔχῃ πλησίον του μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του ἥτις ἐμελλε νὰ γίνῃ μετὰ δύο ἔτη. Ἄλλ' ὁ κ. Δελαφάιλ οὐδὲ τὸν συμβιβασμὸν τούτον ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ, διότι ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων τῆς κοιμηθείσης ἀγγελίας ἐσχημάτισεν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀπόφασιν ἀμετάκλητον. Ἀμα ἐπέτυχε νὰ κατευνάσῃ ὀλίγον τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν ἦσαν βεβουλισμένοι ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Κλημεντία, τοῖς παρέστησεν ὅτι ἦσαν πολὺ νέοι ἀκόμη καὶ ἠδύνατο νὰ περιμένωσιν· ὅτι δύο ἔτη μόλις ἤριθμοῦντο ἐν τῷ βίῳ· ὅτι ἡ ἀπουσία αὕτη θὰ ἐχρησίμευεν ὡς δοκιμασία τῆς ἀγάπης τῶν, καὶ τέλος ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ἀνέκκλητος θέλησίς του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπακούσωσιν. Ὁ Γεώργιος συγκατένευσε μετὰ περιφόβου

ἐγκρατερήσεως, ἡ δὲ Κλημεντία μετὰ θλίψεως παραφόρου, ὡς ἂν εὗρισκε παρηγορίαν τινὰ παλαιὰν κατὰ τῆς δυστυχίας διὰ νὰ τὴν νῆσῃ, ὡς ἂν ἠλπίζεν ὅτι ὁ ἔρως τῆς θῆτο προσφιλέστερος καὶ ἠρωϊκώτερος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Γεωργίου κατὰ δύο ἑτῶν προσδοκίαν καὶ χωρισμὸν.

Ὁ κ. Δελαφάιλ ἐφέροτο ὡς ἄνθρωπος ἐχέφρων λαμβάνων τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὴν ὁποῖαν ἐπέβαλε εἰς τὰ δύο του τέκνα, ἀλλὰ δὲν ἐφέροτο μετὰ πνεῦμα ὅταν, ἀφοῦ ἐβεβαίωθ' περὶ τῆς ὑπακοῆς τῶν, δὲν ἐμακρῶθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ νὰ τὰ ἐρῆσῃ μόνον. Δὲν ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκμεινωθῶσι μετὰ τῶν δάκρυα καὶ λόγοι, ἀθῶα βεβαίως, ἀλλὰ τὰ δάκρυα δὲν ἔπρεπε μῆτε νὰ ἴδῃ μῆτε νὰ ἀκούσῃ, ἐν τίποτε ἴσως, μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν ἱερῶν συγκινήσεων τοῦ νεαροῦ καὶ καθαροῦ ἐρωτος διὰ τὰς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἀπαιτεῖ τὸ αὐτὸ μυστήριον οἶον κἀπαιτεῖ καὶ διὰ τὰς φλογερώτερας ἐπιθυμίας· εἰς ὄρκος, ὀφθαλμοὶ προσηλούμενοι ἐπὶ ὀρθοκλιμῶν, χεῖρες ἐντὸς χειρῶν· μίαν ἴσως ἐξ ἐκείνων τῶν φράσεων: «Θὰ με ἀγαπᾷς, Κλημεντία; — Θὰ σὲ ἀγαπᾷ, Γεώργιε...» Ὁλιγώτερον ἴσως τούτου. Ἀγνοῶ, ἀλλ' ὡφείλαν εἰς αὐτοὺς τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ἀρίτου ὀδύνης διὰ τὸν ἐγκάρδιον ἀποχωρισμὸν τῆς ψυχῆς τῶν. Δὲν τὴν πῆρσε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἔμεινε σιωπηλοὶ ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ὁ Γεώργιος πνευόμενος ἐκ τῶν λόγων τοῦ ὁποῖου δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ, ἐλησμόνησε τὸ σέβας τοῦ πρὸς τὰ καθήκοντα τῆς τιμῆς, καὶ ἔρριψε χαμηλοφώνως, ὡς διαταγὴν καὶ ταρακλήσιν συγχρόως τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὴν δυστυχῆ Κλημεντίαν.

— Ἀπόψε, τὸ μεσονύκτιον, εἰς τὸν κῆπον.

Τὸν ἤτένισεν ἐκείνη, καὶ τὸν εἶδεν ὠχρὸν καὶ καταβεβλημένον· διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ τόνου φωνῆς ἀπεκρίθη·

— Θὰ ἦμαι.

Ἐκ τῆς ἀταραξίας μεθ' ἧς ἀποχωρισθῆσαν, ὁ κ. Δελαφάιλ ἔπρεπε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐσκόπευον νὰ ἐπιιδῶσιν ἀλλήλους. Τῷ ἔλειπε διαύγει ψυχῆς καὶ οὐδεμίαν συνέλαβεν ὑπόνοιαν.

Ἐλθούσης τῆς ἐσπέρας, ἡ Κλημεντία κατέβη εἰς τὸν κῆπον· εἰναὶ ἀνάγκη νὰ τὸ εἴπωμεν; σχεδὸν εὐτυχῆς τι εἶχε τύφιν συνειδήσεως, ποθοῦσα σγκινήσεις ἐρωτος μυστικοῦ καὶ ἴσως ἐνόησεν· καθότι, δὲν ἤξευρεν ἀλλοεγγλημα ἢ ὅτι παρήκουεν εἰς τὸν πατέρα τῆς. Ἐξ ἐναντίας ὁ Γεώργιος ἦλθε μεταμελούμενος, αὐτὸς ὅστις ἤξευρεν ὅλους τοὺς κινδύνους τοιαύτης συνεντεύξεως. Ἐπλησίασαν ἀλλήλους τρέμοντες, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμει-

ναν ἄφρωνι μὴ ἤξεύροντες τί νὰ εἰπωσι· τέλος ὠμίλησαν περὶ τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ των καὶ περὶ τῆς ἀπομονώσεως εἰς ἣν ἐμελλον νὰ ζήσωσι· τοὺς ἀπασχόλησε πολὺ ἡ σκέψις πῶς ἤθελον διάγει, καὶ ἡ χρῆσις τῶν δύο τούτων ἐτῶν ἐκανονίσθη οὕτως εἰπεῖν ἡμέραν πρὸς ἡμέραν. Συνεφώνησαν τὰς ὥρας τῆς νυκτός καθ' ἃς ἤθελον σκέπτεσθαι ἢ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου, λησιμονοῦντες ἀμφοτέρω ὅτι ἐν τοιαύτῃ ἀποστάσει αἱ ἡμέραι τοῦ ἐνός κλίματος εἶναι νύκτες διὰ τὸ ἄλλο. Καὶ εἰτα συνεφώνησαν νὰ σκέπτονται ἀκαταπαύστως, ὅπερ ἦτο τὸ ἀσφαλέστερον μέσον συναντήσεως. Διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατείλει εἰς τὸν ὄριζόντα, ἡ νύξ ἦτο ἡρεμὸς καὶ μυροβόλος. Ἐκάθισαν ὑπὸ δένδρον πλήρες ἠνθισμένων αἰγοκλιματίων, καὶ ἀνεπαίσθητος ἡ σιωπὴ κατέλαβεν ἀμφοτέρους. Ἡ Κλημεντία παρεδόθη εἰς αὐτὴν μετὰ μέθης· ὁ Γεώργιος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ εἰς αὐτήν. Ἦσαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἡδέως συμμαζωμένοι ἐπὶ ἑδράνου στονοῦ· ἡ Κλημεντία, ἀκίνητος καὶ μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην, ἔκλαιε χωρὶς νὰ πάσχη· ὁ Γεώργιος ἤσθάνετο ἡδυπαθῆ φρικίασιν· τὸ στῆθος τοῦ ἐπνευστία. Ἡτένισε τὴν νεκρὰν μνηστῆν του, τὸ φέγγος τῆς σελήνης ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του· ἔπεσε γονυποτῆς ἐνώπιόν της.

— Μὲ ἀγαπᾷς; ἐφώνησεν.

— Ὁ Θεὸς μὲ εἶναι μάρτυς, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἠσυχῶς, ὅτι σὲ ἀγαπῶ πλείοτερον τῆς ζωῆς μου.

Ἡ ἀπλὴ αὐτῆ ἀπόκρισις, ἡ ἐπίκλησις αὐτῆ πρὸς τὴν Θεότητα, ὑπερήσπισε τὴν ἀθῶαν κόρην· καθότι ἀμέσως ὁ Γεώργιος, ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας λάμψεως, ἀνηγέρθη λέγων·

— Λοιπὸν, χαῖρε, χαῖρε!

— Τόσον γρήγορα! ἐφώνησε θλιβερῶς ἡ Κλημεντία.

— Πρέπει, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· πλησιάζω νὰ χάσω τὸ λογικόν μου πλησίον σου. Ὁ! μὴ μὲ κρατεῖς, ἄφες με νὰ φύγω! μὴ μὲ βλέπης τοιουτοτρόπως. Χαῖρε! χαῖρε! Ἄς χωρισθῶμεν ἀθῶοι, διὰ νὰ ἐπανεύρωμεν ἀλλήλους χωρὶς νὰ ἐρυθριάσωμεν.

Βεβαίως ἡ Κλημεντία δὲν ἐνόησε μήτε τὸν τρόπον ὅστις ἠλλοίωσε τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου, μήτε τὸν παλμὸν τῆς φωνῆς του· ἀλλ' ἠσθάνθη ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς δὲν ἐφθάνεν εἰς τὸ ὕψος τῆς περιπαθοῦς ἐλείνης ἐκφράσεως. Ἐφοβήθη μήπως φανῆ ἀτάραχος ἀπέναντι τῆς παραφορᾶς ἐκείνης, καὶ βεβαίως τὸ αἰσθημα τοῦτο, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γεώργιος ἔδρευεν ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐν μόνον φλογερὸν φίλημα, τῆ ἐπέπνευσε τὰς παραδόξους ταύτας λέξεις·

— Ὁ Γεώργιε, ἂν ἀποθάνω, τὰ φι-

λήματά σου θὰ μὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀπεχωρίσθησαν.

Τέσσαρα ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὅτε ὁ Γεώργιος, ἀποδιβαθείς εἰς Βρέστην ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐκίνησε διὰ Παρισίους καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς του τὴν Διουνίου! 7... Εἶχεν ἡμῶς φροντίσει νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του διὰ τινῶν φίλων· τούτου ἕνεκα, ἅμα τὸν εἶδεν αὐτὴ ἐνεπλήσθη χαρᾶς πλήρους καὶ τελείας, ἀνευ τρόμου, ἀνευ ἐκπλήξεως· καθότι ὁ Γεώργιος εἶχε πληρωθῆ, εἶχε συλλεφθῆ αἰχμαλώτος καὶ εἶχε νομισθῆ νεκρός. Ἡ χαρὰ τοῦ Γεωργίου ὑπῆρξεν οὐχ ἥτιον μεγάλη· ἐν τούτοις, μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς καθ' ἃς ἐξεδηλώθησαν τὰ θορυβώδη αἰσθηματα τοιαύτης ἐνώσεως, ἡ κυρία Γεράν παρετήρησεν ἀλλόκατόν τινα θλίψιν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ Γεωργίου, πολλὴν ἄλλοφροσύνην εἰς τὰς ἀποκρίσεις του· τὸν ἠρώτησεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέφυγε νὰ ἐξηγηθῆ. Ἐκείνη ἐπέκεινεν, ὁ δὲ υἱὸς της διὰ νὰ τὴν καθυσχάσῃ, τῆ ὁμολόγησεν ὅλην τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ἐκείνης μελαγχολίας.

— Εἶναι παιδαριῶδες, μήτέρ μου, εἶναι τρέλα ἀναξία ἀνδρός· ἀλλ' ἀφοῦ πιστεύετε ὅτι ἡ μελαγχολία μου ἔχει αἰτίαν σπουδαίαν, πρέπει νὰ σὰς ἠσυχάσω, ἔστω καὶ ἂν σὰς φανῶ γελοῖος. Φαντασθῆτε ὅτι διερχόμενος πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τῶν Λεωμόνων, εἶδον τὴν ἐκκλησίαν ταύτην μελανοσκεπέστατον καὶ διακεκοσμημένην ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ πλουσίας κηδείας. Βεβαίως τὸ πρᾶγμα εἶναι κοινότατον καὶ δὲν θὰ προσεκάλει αὐτὸ τὴν προσοχὴν παιδίου· καὶ λοιπὸν! τὸ θέλημα τοῦτο μοὶ ἐπροξένησε δυσάρεστον ἐντύπωσιν· δὲν ἤξεύρω δικτὶ μοὶ ἐράνη ὅτι ἀνεγίνωσκον ἀπαισίαν προσιδοποιήσιν δυστυχίας. Μειδιάτε καὶ ἔχετε δίκαιον. Ἀλλὰ τρία ἔτη αἰχμαλωσίας καὶ φρικτῶν δοκιμασιῶν κατέστησαν τὴν ὀδύνην μου ὑποφερτὴν ὥστε φοβαῖμαι τὰ πάντα ἀφότου εἶμαι εὐτυχής.

— Τὸ αἰσθημα τοῦτο μοὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἀγαπᾷς τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἀφοῦ φοβεῖσαι μήπως τὴν χάσῃς, τῷ ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του· ἀλλ' ἡ συνήθειά της ἀπολαύσεως θὰ σὲ καθυσχάσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ὅσον δ' ἀφορὰ τὴν κηδείαν ταύτην, δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλη ἢ τῆς ὠραίας κυρίας Σερβένς, ἀποθανούσης χθὲς μετὰ τριήμερον περίπου ἀσθένειαν.

— Τῆς ὠραίας κυρίας Σερβένς; εἶπεν ὁ Γεώργιος· ἀλλ' ἦτο λοιπὸν τόσον ὠραία ὥστε νὰ τὴν ὑποδεικνύωσι διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ κυρία Γε-

ράν· καὶ ἡ καλλονὴ της ἦτο τόσον ὑπέροχος, ὥστε πανταχοῦ ἐφημίζετο, καὶ εἰς Θόλωσαν ἔλεγον ὁμοίως ὀμιλοῦντες περὶ αὐτῆς: Ἡ ὠραία δεσποινὶς Δελαφάιλ.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη, τοσοῦτον ἀπλὴ καὶ τοσοῦτον ἀπότομος, τοσοῦτον τρομερᾶς δυστυχίας δὲν εἰσέδυσσε φωτεινῶς καὶ βιαίως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Γεωργίου. Ἐκύτταξε τὴν μητέρα του μὲ ὕψος μᾶλλον ἐκπεπληγμένον ἢ ἐντρομον, καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν ἤκουσε πρὸ ὀλίγου. Ἡ κυρία Γεράν, ἐνθυμηθεῖσα τότε ὅτι ὁ υἱὸς της εἶχε κατοικήσει εἰς τὴν Θόλωσαν, καὶ ὑποθέτουσα ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχε γνωρίσει τὴν Κλημεντίαν, ἔθεσε πλείοτερας προφυλάξεις εἰς τὴν ἀπόκρισίν της· ἀλλ' ὅταν ἐπανέλαβε τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Δελαφάιλ, ὁ Γεώργιος ἔπεσε καταδεδημένος πλησίον της, ὡς ἄνθρωπος βληθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου καὶ θανατηφόρου κτυπήματος· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκινήθησαν σπασμωδικῶς, ὠχρότης περιδῆν ἑκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, διεκόπη ὡς ὑπὸ πνιγμοῦ, καὶ βεβαίως θὰ ἀπέθνησκε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐὰν ἡ ἀπελπισία του δὲν ἐλάμβανε διέξοδον εἰς κραυγὰς τρομερᾶς καὶ φρικώδεις κλαυθμούς.

Βεβαίως ὁ μητρικὸς ἔρωσ εἶναι ἐφρευτικώτατος, ἀφοῦ κατώρθωσεν οὗτος νὰ καθυσχάσῃ τὴν παράφορον ἐκείνην θλίψιν. Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου βραβύσα εἰς αὐτὸν πολὺ περὶ τῆς Κλημεντίας, ἐπέτυχε νὰ τύχῃ ἀκροάσεως· καὶ, πρᾶγμα παράδοξον, διὰ τὴν προδοσίαν της μᾶλλον ἢ διὰ τὸν θάνατόν της ἔπρεπε νὰ παρηγορήσῃ τὸν δυστυχῆ Γεώργιον. Τότε τῷ ἐξήγησε πῶς, διασπαρείσης τῆς φήμης εἰς τὴν Γαλλίαν περὶ τῆς αἰχμαλωσίας του καὶ τοῦ θανάτου του, ἡ δυστυχῆς δεσποινὶς Δελαφάιλ ἔμαθε ταῦτα· τῷ παρέστησεν ὅτι μετὰ πολλὰ θάκρυα καὶ ἀντίστασιν, ἡ Κλημεντία ἐδέχθη ἴσως νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πατρὸς της· καὶ πάντα ταῦτα τόσον ἦσαν φυσικά, ὥστε ἡ κυρία Γεράν πλάττουσα ἱστορίαν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Τέλος τῷ εἶπεν, ὡς τελευταῖον σωτήριον βάλασμον εἰς τὴν ψυχὴν του, ὅτι βεβαίως ἡ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου λύπη καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκείνη ἐνωσις ἐπέφερον τὸν θάνατον τὴν νεαρᾶς καὶ ὠραίας κυρίας Σερβένς· καὶ διὰ γυναικειᾶς εὐφύιας ἀξιοθαυμάστου, κολακεύουσα τὴν δυστυχίαν τοῦ Γεωργίου διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ θάνατος προήλθεν ἐξ αἰτίας του, κατώρθωσε νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν πικρίαν αὐτῆς.

(ἔπεται τὸ τέλος)

A. Γ. ΣΚΑΛΙΑΗΣ